

Redacció i Administració:

CALABRIA, 104, 2^{on}

Deis treballs pu-
blicats, en seràn
responsables els
:: seus autors ::

10 cèntims

EL XAFEC

Periòdic independent

Sortirà cada mes

ANUNCIS A PREUS
CONVENCIONALS

No 's retornen
els originals, en-
cara que no 's
:: publiquin ::

10 cèntims

Demà farà l' any

Aquell dia havia fet matinada. Eren les deu i tot just estava llegint el diari; acabava d'esmorzar. De sobta entrà la minyona i em digué que hi havia un senyor que demanava per mi.

Aquell senyor era en Bardera, l'amic Bardera, que vostès coneixen per referències d'El XAFEC.

—Bé, home, i de quant ensà ets aquí?

—Fa dos dies, vaig i vinc i penso fer la mateixa feina fins passat Pascua, vinc per a repesar. I tu XAFEC continues tan valent com sempre?

—Del mateix modo, valent, no, justicier, si.

—Vinc a més de saludar-te per dugues coses més. Per a donar-te aquets versos; és una escena del natural que crec tindrà interès per a els teus llegidors.

—Vinguen; sent cosa teva han de ser bons, perquè tu tens la mà trencada per a fer ratlles curtes; mercès. I l'altra cosa quina és?

—Per a tenir amb tu un interviu. Ja veus, modern estil, el llegidor que té amb el periòdic un interviu, pregant-li que 'l publicui.

—Si que és nou això. Dons, mira m'agrada, ja post comensar.

—He sentit molts enraonaments i versions sobre El XAFEC i voldria posar les coses en clar per a dirigir la meua opinió (que 's la de molts) i crec que amb la forma de diàlec és la més pràctica, concisa i clara. Primer de tot quant temps fa que surt El XAFEC?

—Demà farà l'any. El 5 d'Abril de 1914 va sortir el primer nombre, i tants que 's creien que moriria aviat! encara velluga, i lo que vellugarà, hi ha XAFEC per estona, tenint promès que mentres duri aquest alcalde durarà El XAFEC, després veurem.

—Són molts els que hi escriuen?

—Són cinc redactors, quatre versificadors i molts col·laboradors i un dibuxant, que encara no ha debutat; aquest istiu comensarà la seva tasca, sense comptar amb tu, que crec continuaràs col·laborant-hi.

—Os dona rendiments?

—Cubrim gastos de sobres, això ens permetrà fer millores.

—Quina finalitat os proposeu?

—Fer campanya moralisadora, endressar l'opinió pública i aplagar els garrigans de bona voluntat advers al caciquisme polític que venim patint per l'acapament i monopoli d'una família que tot ho supedita als seus interessos particulars en greu perjudici de nostre poble i que 'ns fa moure 'ns a tots com si fossim titelles. Cada bri fa la seva ombra i tots plegats quelcom podem envers ell. El Kaiser queda petit enfront al nostre cacic.

—Emprò un periòdic, i més mensual és ben pocco cosa per a combatrer a un enemic tan gran i tan arrelat.

—El periòdic sols serveix per a formar opinió, per a conduir un criteri, per a treurer la por als que tenen. Tot allò que viu se forma una atmosfera al seu redor. Aquella impunitat de que gaudia nostre Kaiser queda troncada. Avans, ningú gosava parlar, ara no sols se parla, car lo

que convé ho estampem amb lletres de motllo; li hem perdut la por i això s'encomana. Després tenim altres medis per a combatre-l: ja 'ls veuràs. La gent se va convencent de que a La Garriga hi ha dos interessos oposats, antitètics; els particulars del cacic i els generals del poble; és l'història de sempre, qui és amic del poble ha de ser per força enemic d'ell. Quan farem història retrospectiva ja veurà el poble que tenim raó, encara que pels vells no cal resucitar morts.

—I tu creus que a l'alcalde, li entra la vostre campanya?

—Si no és masell, és a dir, si és com les demés persones, si; i aquí te dec fer una pregunta. A tu t'agradaria que 't solfegessin com an ell sobre tot si tens culpa?

—A mi em faria molt poca gracia, amb culpa o sense.

—Dons an ell també, encara que fassi el cor fort, la professó va per dintre. Estigues segur que si toquessin a empeneditis ell no seria pas dels últims; no hi contava amb aquest "truco". Res hi ha més terrible que una ignorancia activa. La seva conducta l'ha inhabilitat per sempre i El XAFEC li ha fet els funerals amb recordatori i tot.

—Veig també que a n'en Fages comensen a tirar-li algú "piropo".

—El senyor Fages era un home estimadíssim aquí. La primera vegada que 's va presentar per diputat tothom el va votar emprò despresnes ha canviat, lluny de fer de diputat, de ser la nota armònica buscant l'unió dels partits del poble, fent de pacificador, procurant sumar voluntats, i encara més, tenint en compte que a més de diputat és un individu de la colonia estiuenca que té aquí una torre, és a dir, interessos creats, s'ha significat parcialment en diferents assumptes, tot per a seguir les indicacions del cacic. En les faltes coneixem l'home en general, en les virtuts a cada hu. En Fages ens ha ensenyat l'home no el diputat, ni el foraster, malgrat això, crec s'esmenarà.

—He sentit a dir que 'l cacic os fa el "boicottage"?

—Ell ho diu i prou ho intenta, emprò no ho conseguirà. El XAFEC no sols és llegit amb fruició, amb gust, sinó que 's desitjat i fins esperat. El poble tindria un disgust si aquest desapareixés. Quan vinguin les eleccions en parlarem.

—Alguns s'estranyen de que no ataquen a altres personalitats més o menys vulnerables.

—Mira el món com vulgas, sempre hi trobaràs un costat de dia i un de nit. Tots tenim un punt flac, però la missió d'El XAFEC no és posar de relleu els defectes i vicis de l'individu perquè si, quan, aquests vicis o malefetes sols a ells perjudiquen. Nostre missió és més enlairada, més altruïste. Ara bé, quan se perjudica al poble i es tracta del seu benestar, aleshores és feina nostre el combatre-l; aquesta és la missió d'El XAFEC. Baix aquest punt de vista no més n'hi ha un d'enemic gros, el cacic i els seus satèlits, i an ells sols s'ha de dirigir nostre tasca.

—Emprò tinc entès que no l'ataqueu per por.

—No t'ho pensis, ho dirà, però, no ho creu; ho fa per donar-se llustre i perquè els atacats no 's pensin que 's de la nostra conxorxa, i cal veïta fins comanditar; aixís diguem que creu

justificar-se, però si el poguessin veurer per dintre no 's deleite poc amb la campanya d'El XAFEC, és allò que diu l'adagi castellà "Cuantas manos besa el hombre que quisiera ver quemadas".

Molt bé, ara estic satisfet. Sabs que m'ha agradat molt aquest parlament. Tindràs cap inconvenient en tindre un altra dia un nou interviu per explicar-me moltes coses que no sé?

—Cap, mana sempre, ja ho sabs.

—Dons, fins un altra dia.

Adeu, Bardera, no deixis d'enviar-me quelcom per publicar-ho, t'ho pagarem bé... pels papers no 't donarem res...

—Bueno, bueno, alarte XAFEC.

De política

El fet d'en Josep Dalmau, actual alcalde, és una triste conseqüència de la política de Can Petita, i se'm oferirà novament cada vegada que un patriota sense filiació determinada i sense escrúpols vulgui ostentar l'investidura popular mercadeixant indignament amb la bona fé del poble.

Si per arribar a conseguir-la ha de renunciar a l'intransigencia del seu patriotisme i a de traicionar als seus companys retractant-se descaradament de tot lo sotscrit en el manifest electoral que a n'aquest hi publicaren, ja està perdut. Aixís del patriota no 'n queda res, i com que no té cap més ideal devé allavors un home entregat del tot a les passions de una política de repressió i de renuncia.

Sortosament els partits populars, els d'oposició, tan dignament representats pels seus ex-companys, s'ha pogut salvar d'aquest perill perquè la seva política a més d'un desig de volguer demostrar el seu amor al poble, representen altres ideals, més nobles i més sans. Aquets partits populars, els quals han rebut la plena consagració de tots els que senten ansies de renovació, no tan sols se mouen per un desig patriòtic, sinó també per un anhel de millorament, per una aspiració constant lliberal i progressiva.

En nostre poble no més hi ha un desig que 'l remoquei—l'ideal de llibertat—i nosaltres, tots al aplagar sots la nostra bandera de sanejament polític, aquet sentiment del poble, concretem una vegada més les aspiracions integrals d'aquets partits populars.

D'aquí ve que 'ls homes representatius d'aquets partits populars, d'oposició, han pogut fer la seva via sense haver trait mai el seu ideal patriòtic i sense fer renunciament de les seves promeses. Malgrat la seva organització política que fou amb l'intel·ligència d'altres fraccions heterogènies, formaren animats d'un matix desig de llibertat, un sol bloq, dit d'oposició, sense obligar-se tampoc a fer cap concessió que pugnés amb el seu credo polític. Aquets homes han sigut uns veraders representants sense que ni una ombra de claudicació enteli la seva honradesa política. I que vinguin ara els de Can Petita i els seus homes, amb cants de sirena, per embaudir al poble, de que, aquets partits són una remora i una perturbació per la bona marxa del poble (de casa seva s'entén) i vulguin fer duptar del seu

amor a lo nostre pel sol fet d'anar en contra la tirania a que l'enen junyit, i contra les immoralitats polítiques de la seva escola.

En canvi, amics llegidors, aném analitzant de un a un la carrera política d'aquets homes que integren en l'escola d'aquell home funest i veurém que són els que defensen la política immoral sots la fórmula de "a Can Petita i cap tothom", per poguer aixís renunciar malèvolament, a tots els principis polítics d'una manera encoberta sense perdre el segell de *persona de bé* amparant-se amb l'escola d'aquella casa que preté lliuar patents de moralitat i decencia política a tothom... I ja som en el cas d'en Josep Dalmau actual alcalde, plantejant el problema de la política que representa.

Tots aquets homes que s'han distinguit per la seva única significació i s'han apropat a Can Petita, han acabat aixís. Un polític i un traïdor més per flagellà al poble. Després de la seva renúncia patriòtica, d'ella ja no en queda res: no més que l'estigma d'oprobri que li ha llessat damunt seu el poble, perquè ha vist que l'únic ideal que tenia l'ha expolsat al posar-lo en contacte amb l'impuresa de la política contrària a n'aquell ideal i als interesos del poble. Nosaltres no podem creure que un home digne, pugui, sense abdicar del seu patriotisme i de la seva honrada política, avenir-se a un conxorxa i a una baixa i escandalosa maniobra, fent els sentiments més sagrats del poble, per l'orgull d'ostentar una vara rebuda, de mans dels cacics, dels representants d'una política abgeete i anàrquica que 'm diu tota la llegenda d'un Caué i la del "contrabando".

Aquesta gent que, no guanyen als demés en estimar al poble, creuen equivocadament per conveniència, com en Josep Dalmau, que l'seu patriotisme es fa compatible amb aquells elements de l'escola de Can Petita i creuen que poden mantenir la seva immaculada política avivant aquesta creença per l'amor propi i vanitat que desperta una vara que 's la seva perdició. El pobre "transformista" presoner ara de Can Petita, va veures obligat en pago de la seva traïdoria a claudicar perpètuament el seu duptós patriotisme i a esser despreciat de tota la gent honrada.

Avui, ja no és un digne ciutadà, perquè ha rebut l'excumanió de la conciença popular. Es un element més que integra en aquella escola immoral que, disciplinat i sense voluntat pròpia, ha tirat un xic d'aigua freda als calors de republicanisme que en altres temps havia pregonat falsament, i també en les aigües del pou calent perquè restin térbolers com la seva política.

Ja poden anar dient els seus homes que a l'escola de Can Petita i cap tothom.

Nosaltres, els direm que, allà, no hi poden anar més que 'ls que 's venen el poble per l'orgull d'ostentar una vara, com Judas va vendre 's a Jesús per l'avaricia de trenta diners.

COMENTARI

Espionatge

Pot dir-se que a Can Petita és tot un Imperi a l'istil germànic. Ells, són la força, la llei, la "kultur" i la moralitat. Tots aquets elements indispensables per consolidar un reinat, ells els posseïxen. Són la força, perquè sempre han disfrutat del seu poderiu ofegant les llibertats del poble. Són la llei, perquè han imposat al poble els seus dictats atropellant-li la conciença. Són la "kultur", perquè volen tudescament fer germinar en les entranyes del poble la seva tradició, avassallant els drets de ciutadania. I són la moralitat, perquè tenen el privilegi exclusiu de la bondat, llessant tota mena d'anarimes contra els seus semblants.

La principal característica, és el procediment

de que s'han valgut per fer efectiu els efectes de tots aquets elements: l'espionatge. A ells no 'ls falta (com tampoc els falta als alemanys), els seus agents, pagats, al seu servei. Aquets estàn a l'aguait de tot lo que passa al poble, prenent notes de les converses que senten i creuen d'algun profit per la casa i prenen apuntes de tots els moviments de l'enemic per a atacar-lo dels lloes estratègics que convenienentment han fortificat.

Aneu a tots els lloes públics i no hi falta un espia recollint tot lo que creu interessant o complint una missió secreta, i assistiu a totes les reunions de caràcter públic i privat i tampoc hi falta el seu home traïdor per fer malbé la causa del poble, en profit d'ells. I aixís han procedit sempre, somniant amb plans estratègics i exèrcits de gent fanàtica per llessar-la contra al poble humil i pacífic, com els exèrcits teutons foren atissats contra la gloriosa i noble Bèlgica per defensar la seva independència... I ja hem arribat al motiu del perquè d'aquet "comentari".

Tampoc podia faltar-los un espia per a apuntar a tots aquells que compren EL XAFEC. No sabem si serà per victimar als que cometen el sacrilegi de comprar-lo, llessant-lo de la casa, de la terra, apujant-los el consum, etc... o per sapiguier els subscriptors i llegidors si són en gran nombre. Procurarem enterar-nos-en.

XAFARDERIES

Mitja figa i mitg raïm

Guardeu-lo aquet paper, sinó per vosaltres, pels vostres infants.

Parlem-ne de la sabiduria.

Consisteix la sabiduria no tan sols en saber moltes coses de duptosa utilitat, com en sapiguier solament lo que és convenient i profitós.

I és més sabi el que coneix la manera de no fer mal a ningú.

I més sabi encara el que respecte el criteri dels altres.

No serà sabi qui siga dolent.

Qui és sabi i qui és bó?

Es bó qui:

En lo polític, no desitja governar, dominar ni caciquejar.

En lo social, donar opinions en lloc de concells. És dolent qui:

En lo polític, desitja governar, dominar i caciquejar.

Amb aquestes senzilles observacions ja n'hi ha prou per a que un home pugui estar suficientment capacitat per a ser un sabi, en el sentit de conèixer a qui obra bé i qui obra malament.

Apa, llegidors d'EL XAFEC; quan vos parlin de cacics i altres que desitgen arivar-hi o llepar-los l'esquena, i qui diu cacics diu un altre nom, ja sabeu des d'ara si són bons o si són dolents.

Perque és molt millor, eregueu, sapiguier les causes que 's efectes. Vull dir que val més conèixer lo fonament del mal, que 'l mal mateix. Val més tenir criteri propi per a pensar pel propi cervell, que pensar pel cervell d'un altre, i amb les explicacions que acabo de donar-vos creec que ja poden anar sols.

S'enten, si vos preneu la molestia de pensar i meditar.

En un dels pobles que visitaba ja fa alguns anys, vaig llegir en uns papers petits que no sé qui enganxaba a les portes a les parets dels casos:

"Comparacions."

En qué se semblen un cacic i un home honrat?

Resposta: En res.

En qué se semblen un cacic i un hadre?

Resposta: En tot, porque són una mateixa persona."

—I no teniu temor de que...?—Vaig preguntar.
—De res—va respondre 'm.—El nom de cacic put més que la mesquita i ningú vol defensar-lo.
I prou, que 'l Noi mira i a Can Petita també miren.

Instantania

(Històric)

No recordo quin dia era de la setmana passada que, sentat en una taula prenent-ne café jo estava, com de costum sempre faig perquè aixó a mi molt m'agrada.

No trigà gaire estoneta que vingué a un altra taula a fer la mateixa feina nostre estimat senyor batlle.

No anava pas de de les festes, ni duia roba mudada, portava la indumentaria d'avans de sortir alcalde.

Ensimismat, abstract, amb les coses que li passen mirava sense fixar-se com si diguessin, badava.

De sobta, arriba al café un home prim, com la canya, vestit amb trajo a l'anglesa i tot afeitat de cara,

i prenent puesto a la taula se sentà enfront de l'alcalde.

—Deu te guardi—li digué.—

Com estàs, com va la vara?

—Molt bé; i vostè senyor Carles?

—Jo bé, gracies; digas ara,

fa dies, que estàs ensopit,

per a el poble no trevalles,

i la casa de can Torres

quant vindrà l'enderrocada?

Fa molt mesos que ho remenes

i tot està com estava.

—Ja camina l'expedient.

—Però marxa a pas de carro.

—No senyor, que 's a "Fument".

—Tu si que 't "fumes" dels altres.

Hi la caseta d'en Mena,

que no serà enderrocada?

—També 's trevalla l'asumpté.

—L'apotecari de plassa,

que no 'l fas canviar d'estada?

—Aixó veu és un altre cosa.

Tot no 's pot fer de soptada,

mentres la Cort sigui viva

seria fer una etzegallada.

—Vaya ja està vist Pepet

no serveixes per alcalde.

Tot ho fas a pas de puça,

i mal fet, i a esgarrapadas,

i tal com estàn les coses

no convé tanta badada.

Tan en Petita com jo

varem prometre a en Fargas

que quan de Cuba vindria

fora la plassa arreglada,

i tu badant i ensopit

ens faràs quedar a les capses;

jo no sé per quins cinc sous

te varen fer sortir alcalde

deixa de sote la tassa.

Quan sol se troba l'alcalde

cria al moço amb grans pedades

i li digué amb cara seria:

—Porta el diari de la tarda

i els periòdics estrangers,

que vull llegir lo que passa.

El moço cumpli al instant

fent lo que'l batlle manava, i li dú un diari francès dels que arriben a la tarda. El batlle tot fent el serio l'agafa, li treu la faixa, i com si bé l'entengués (perque tots ens el mirarem) es posa a llegir amb veu baixa. —Manoi que sabi és l'alcalde!— (va dir un senyor que estava assentat en altra taula enraonant amb un company i amb qui jugaben a cartes) "fins el francès sab el batlle". —No ho creguis, ni una paraula, ho fa perque ns el mireu, és molt "tuno", molt barjaula. Del francès sols sab "dos" xifres que's miren cap i culades.

A. BARDERA

NOTICIES

OBITUARI

El dia 16 del mes passat, morí el que en vida fou nostre bon amic En Ramón Pareras i No-guera.

Era ell persona vulgudíssima de tothom que havia tingut ocasió de tractar-lo, per son caràcter modest i franc. Fou sempre un bon conceller per a els que hi acudien per a esclarir amb la seva reconeguda competència, els seus duptes, i robaven també un pare en els moments de turbulència. Era un gran patriota i un ferm enaorotat de tot lo nostre, posant tot el seu valer en benefici del seu poble nadiu que tan havia aimat. Que'n serraba tants bells records des de sa infantesa.

Havia ocupat diferents càrrecs públics, els quals, enaltí amb la seva honrada actuació i en-re ells, el difícil de Juge de Pau, que sapigué amb una provada intel·ligència, armonitzar totes les diferències dels seus compatriotes amb la més estricta justícia, sense deixar un enemic en el seu despenyo, com ho demostrà la gran manifestació de dol que l'acompanyà en son enterrament per a tributar-li un homenatge de respecte de condol.

Fou també un brau defensor dels ideals catalanistes, encarnat son pensament, amb la "colla" dels "reconsagrats", del "tot o res", a quina agrupació havia pertenescut, divulgant-los amb la major clarividència i entusiasme des de les planes del seu portaven, allavors, diari *La Renaixensa*, i als cròniques que hi publicava firmades amb el pseudònim "L'Hermita de Sant Marsal", havien despertat gran interès als aimants de l'autonomia de Catalunya (per la qual ell somniava), per reflexar en les mateixes una gran entesa de caràcter, sadollades d'un doctrinisme puríssim i patriòtic que revelaven una sublimitat d'esperit i d'ànima digna d'un bon fill de la nostra terra.

Com a prova de lo que deixem dit, no hi ha més que recordar les interessants conferències que donà de catalanisme en nostre poble, amb l'únic desig, de fer germinar en els camps populars d'idealitat política, els sentiments sustentats per ell, fent una obra patriòtica i d'espandiment.

Desgraciadament, en aquella època, d'iniciació d'aquell bell resorgiment de reivindicacions patriòtiques, per causes ben conegudes, no va poder veure amb goig, molt abundosos els fruits de la sana llavor que sembrà en els camps populars perque hi planaba un astrocisme polític per manca d'ambient i preparació, costant molt, arribar en la consciència del poble els nobles ideals de llibertat i d'afirmació catalanista que ell com a bon apòstol pregonava.

Nosaltres, de tot cor, sentim la pèrdua de l'amic, del pare model i del polític honrat i com a testimoni de nostre condol dispoim sobre la seva tomba una corona de semprevives que perpetui també el record de nostra sincera amistat, tot enviant el més sentit pesam a la seva distingida família com a lenitiu en el dolor que'ls afligeix en aquets moments d'engoixa i tribulació.

x x x

Baix la direcció d'una nova empresa s'han obert altra volta al públic, les portes del "Cine Sport", acabades una serie de reformes que milloren considerablement la progecció del mateix.

No ens equivocarem pas al augurar-li un bon començament davant dels esforços que realitza la dita empresa per posar-lo a l'altura dels millors cinemes de la capital, dons queda sobradament confirmat al veure favoregut amb la numerosa concurrència que hi acudeix desitjosa de fruir dels selectes programes que amb gran acert sabien escullir.

No duptem, que de continuar amb tan bona direcció i ajudats per les bones condicions de confort i seguretat personal que ofereix per dit espectacle, aquell local serà com diuen en els programes, "el predilecte dels Garrigans".

Desitjem que la sort acompanyi a la nova empresa.

x x x

Hem vist el programa que ns ofereix per avui vespre a cal Xicurdé el chor "L'Aliansa", amb la cooperació del chor de senyorettes de "Cultura Musical Popular" de Barcelona, que dirigeix la notable compositora Na Narcisa Freixas. Per lo molt variat i escullit que resulta, esperem que serà ben rebut pels concurrents al mateix.

XAFEGADES

Ja de molts anys a casa del Noi del Ciment quan arriba Sant Antoni, fan un present de dos capons a Can Petita, per a obsequiar a l'amo, per testimoniar-li la "quimera" que han dit sempre tenien als d'aquella casa.

Això, no ns estranya, dons, tots sabem que'l paper d'hipòcrita el fa molt bé l'avi Cu-Cut, però sembla, que's a canvi de deixar gallejar una mica al Noi, però si és aixís, s'ha equivocat perque els ha sortit gallina i mal intencionat.

o o o

El Noi del Ciment convensut que tots n'estem de que ho fa molt malament i que ns el trauran els mateixos que ns el portaren acabat aquet biení, molt a pesar d'ell, s'està preparant ja la caiguda, per fer-la sense soroll, diguent, que està cansat de fer d'alcalde i que si no fa millores també deixarà quartos.

Pepet que badem! Els qui estem tips d'alcalde som nosaltres, i això de la caiguda, El XAFEC ja se'n cuidarà, que procurarà sigui amb tots els honors; encarregant un enterro i funerals de primera.

o o o

Em hem enterat amb la natural sorpresa, que a Valencia vol pendre la feina a n'El XAFEC, que des de'l primer dia se l'imposà, segons va dir en un casinet que s'algaria del mateix, volguent "esbandir" als encarregats del sanejament polític. No volem creure, que sigui tan envejós.

Se'ns ha dit que l'endemà d'haver sortit El XAFEC, en Peret i en Pepet, marxaven junts altre cop a Barcelona. El primer ves, com sempre, per a en Pepet amb una mala casa com si hagués sigut víctima d'un tip de prunes.

Molts notaren aquets detall, fent-se moltes càbales per esbrinar les verdaderes causes, no faltant-ni de maliciosos que fins asseguraven que era per efecte d'un altra esbronçada conseqüència d'aquella del ball de Pinyata, i per obtenir el perdó de la propria sembla que prometé anar a venjar-se d'aquelles desvergonyides disfrees.

Un altre de millor enterat digué que reclamaven l'auxili de l'altre Pepet, i tots junts, ben didits, hi anaren al carrer de l'Hospital, al seu domicili, que respont a un número molt popularitzat i molt conegut dels de fora.

No és aixís?

o o o

Cada dia ens convencem més de lo equivocats que estaven els tocinaires. Ells volguent obligar a n'en Valencia a dimitir el càrrec de regidor i ell vinga agafar-ne de nous.

Desconsolat com se troba amb la pèrdua dels 150 manxegos de l'ala, a la casa "gran" l'han fet proveïdor de casa seva. Aixís no ens estranyarà veure en les caixes de maduixes del ex-matarife la següent inscripció: "Proveïdor de la Real Casa".

Ara, els incrèdols, que vaigup duptant del "proteccionisme" de Can Petita i els tocinaires tamb de que en Valencia no estava al seu costat.

o o o

L'alcalde torna a donar-se a la mala vida trencant rocs a la riera perque els senyors ja no'l veuen.

Un dia, el temps se complicà depressa deixant caure una forta pluja, trobant-lo desprengut d'abrigais i paraigues per a salvar-se'n.

Al trobar-se amb un amic aquet li digué:

—Pepet, sembla que t'ha regat El XAFEC.

En Pepet molt enfutimat com si li hagués picat una mala cosa li contesta: —Què's una indirecta això que'm dius?

Després dirà que El XAFEC... ves, vaja... que no se'n recorda.

o o o

Amb motiu de celebrar el Noi del Ciment la festa "economàstica" (com dic ell), el dia de Sant Joseph (confon de tal manera els termes que per ell lo mateix li és la "gimnasia" que la "magnesia"), que anava d'allò que se'n diu de pontifical, lluint aquelles famoses sabates de xarol que fa temps estan en repòs per part nostre.

Com nosaltres forem molts els que's fixaren que tenien les punteres totes pelades. Un amic nostre també advertit de lo mateix ens digué:

—Ara que negui que no va anar a ballar a la Bona Sombra.

Nosaltres li recomenem en aquets cassos que les busqui sapiguem més de ballar a que després de la jornada passi a cal cire-botes.

o o o

Els nostres regidors són tan "frescales" que acostumats a no anar a sessió ni tampoc hi acudeixen per cumplir amb els preceptes de l'Alcei. Aixís ens ho demostraren fa pocs dies, siguent precis que l'alcalde anés al domicili de nostres dignes representants arrossegant-los vulgues o no per celebrar sessió.

Després de tot fan lo que l'alcalde els ha ensenyat.

Pobre poble!